

[Nybøe Andersen.]

onstakt som målsætning for samarbejdet, så må jeg også pege på, at det i alt fald stemmer med en almindelig tendens til at tale om parallelisme i EF; det er ved at blive et slagord for øjeblikket, har jeg indtryk af. Ikke blot skal der være parallelisme mellem valutapolitik og økonomisk politik, men som forudsætning for at gennemføre noget, man med rette kan betegne som en økonomisk-monetær union, opstiller man også et parallelløbende samarbejde vedrørende en masse andre ting: regionalpolitik, arbejdsmarkedspolitik, industripolitik, miljøpolitik og meget andet.

Jeg kan da godt forstå den tankegang, som ligger bag, jeg kan følge den et godt stykke, men føler alligevel trang til at advare mod, at man under dække af dette begreb, parallelisme, stiller vidtgående krav om, at fremskridt på alle mulige områder skal foregå i nogenlunde samme tempo. Det er nu engang ikke alle dele af EF-samarbejdet, som er lige betydningsfulde, det er ikke alle dele af samarbejdet, som er lige hastende eller lige velegnede til at inddrage under et europæisk samarbejde overhovedet. Og hvis man kommer ind på at kræve, at alting skal udvikles parallelt, kan det let komme til at virke forsinkende på de dele af samarbejdet, som er de mest hastende, og det kan reducere samarbejdets omfang på de felter, hvor der ville være behov for at gå længst.

Jeg vil gerne bede ministeren, om han vil overveje den betragtning og lægge vægt på den både i den danske regerings stilling til de forskellige arbejdsområder og i ministerens personlige stillingtagen, når han som formand for Ministerrådet i det kommende halvår får et særligt ansvar for at videreføre samarbejdet.

Jeg forstår, at regeringen betragter regionalpolitikken som et modstykke til, at der indføres begrænsninger i handlefriheden på valutapolitikens område. Eller sagt lige ud: hvis Storbritannien og Irland og Italien vil opnå væsentlige fordele fra en kommende stor europæisk regionalfond, så må det britiske pund og den irske og italienske valuta først acceptere samarbejdet inden for slangen. Jeg har såmænd ingen indvendinger mod den sammenkædning og ønsker da også regeringen held til at sælge det syns-

punkt til de andre medlemslande, at det danske underskud på betalingsbalancen i virkeligheden kan sidestilles med andre landes regionale problemer.

Jeg kan også tilslutte mig regeringens interesse, eller den danske interesse i, at regionalpolitikken ikke drives så vidt, at den fører til nye uligheder i konkurrencevilkårene, men jeg vil godt spørge ministeren, om Danmark har forbundsfæller inden for EF til en sådan holdning. Er det ikke sådan, at en ganske vidtgående regionalpolitik mere eller mindre hørte med til de forhåndsbetinger, som Storbritannien i realiteten fik godkendt, bl. a. også under bilaterale forhandlinger med Frankrig forud for optagelsen?

De områder af samarbejdet, jeg hidtil har berørt, er formentlig dem, der frembyder de største muligheder for fremskridt i den nærmere fremtid. Derimod er udviklingen inden for arbejdsmarkeds- og socialpolitik, industripolitik, energipolitik og miljøbeskyttelse i højere grad langtidsproblemer, som vi ved mange senere lejligheder kan vende tilbage til her i tinget, og jeg tror da, der kan være noget fornuftigt i den tanke, som ministeren i går udkastede, at man så måske burde have særlige debatter om enkelte af disse store emner, debatter, hvor tingets normale ordførere i de pågældende sager skulle medvirke og de tilsvarende fagministre.

Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning om mulighederne for en udvidelse af etableringsretten inden for landbruget. Ministeren taler i sin redegørelse om lovforslaget om landbrugsejendomme. Der står i den dupliserede redegørelse på side 40, at det — jeg citerer —

„har til formål at begrænse ikke-landsmænds efterspørgsel efter landbrugsjord“.

Jeg går ud fra, at der skulle have stået ikke-landsmænds, men hvad hjertet er fuldt af, er skrivemaskinen åbenbart løbet over med.

Vi er bekendt med, at der længe har eksisteret et forslag til liberalisering på det område. Jeg går ud fra, at uanset hvilken lovgivning om erhvervelse af landbrug vi vedtager her i tinget, så vil det fortsat være ministerens indstilling, at Danmark ikke er interesseret i en meget vidtgående liberalisering på dette punkt. Det turde være givet,